

خب به بندۀ سرا با تصریف چه...؟... به قول شاعر،
بروید از خودشان پرسید. بندۀ اخلاص این‌گونه
است که اصلاح‌وایده به حريم خصوصی و خلوات
دیگران سرک نمی‌کشم برعکس این همسایه
ما و سعدی که نمی‌بیند و می‌خوشد... گاهی از
چشمی در هم نگاه می‌کند بینند پیش می‌بیند؟...
فلذاست که باید گفت: نهود... اکثر خلق، غیب
دان بودی... مم عبد قربان، قرون خدام بمن که
می‌بینند و می‌پوشند.

اصل و بدل کجا فرق نداره؟
به چشم اهالش... اکه اهل ساخت، بگم... هر چند
دوره بگم هم گذشته... الیه تامنظور از اصل و
بدل چی باشد و درجه موردي باشه؟... مثلاً راقع
اصلش خوبی، ایمان اصلش خوبی، جنس خارجی،
اصلش خوبی... اما اکثر اعتقداد شاهه باشی که تو راز
کنگره عرش می‌زنند سفیر! اون وقت در این دامگه،
اصل و بدل فرق نمی‌کند. اصل اوست والباقي

همه بدل... غصه علی البطل
نگران چی هستین؟
نگران نگرانی‌های مردم.
اون چیزی که نگرانش نیستین؟
فرداست. چون می‌دونم و از بالا بهم گفتند که
خدایی هست و قطعاً خودش همه چی رو
ردیف می‌کنند.

اکه مصلحت بود اینجای مصاحبه چی

بیع گوش من می‌گفتین؟

کوتاهش کش رفیق... عمر برف است و

آفتاب تموز

خونه به دست آورده باشی و داخلش چه کار
بکنی؟
طرف‌گاهی یک خونه ۲۰ متری دارد! که فرار شده
مسوولین روش کارکن. اماده‌هون دد بدینی
چسبیده و دلش نمایاد و لش کنه؛ گاهی هم ممکنه
طرف‌چنان از تعاملات دنیا بری و عاری باشند که بکی
خونه پنهان‌واس دار و درندشت کاری هم نتوونه
کردیم که استانی بیش نیستیم...
کافی بپشن به لمن گفتین!

فشنگ است ولی خانه نیست... طرف از هر اراه
من نگفتم به خدا... من ملک بوم و فردوس بین
کسب بود/ آدم اورد این دیر خراب آیام... اساندش
بولشوی کرده و رشوه‌گرفته! الیه گاهی هم شووها
نمی‌کند؟...
با یک نه مشکل حل می‌شد ولی دلتون نیومد
بگین؟
در راه اوتیونی که هر شکل دروغ می‌گن و حق
مردم روم خویزند؛ یک دوغ آعلی هم روش؟

اینجاست که در مکتب گل گفتنه بود: قصد مایک لحظه بودن
ضمن غزی جدی گفتنه بود: این ملک بوم و فردوس بین
دانشمند فریخته سلام عوام با فرزانه مادرزاد
غضنفر بیسوسا و یک زیان دارم و تادن لق / می‌زمن
تامی توانم حرف حق

اون کاری که توی خلوت می‌کن
کاری؟
اکر منظور تان
وعاظانی هست
که حافظ می‌که
در محرب و منبر
حضور ارجمندی
دارند و ملت را موظه
می‌فرمایند: اما بعض
ممکن است خدای نکره و اعظ
غیرمعتمد باشد اصطلاحاً و خود
به فرمایشات متین و ارزشی
خودشان عمل نکنند.

چون واقعاً دوست دارم... اکی و تصنیع و
مضف رف تکلیف نیست. از تله دل اعشق این سه
مفهوم: آزادی، عالت و مادرم... چی: منشکی
دارید و ملت این داشت و مادرم... چی: منشکی حل؛
کیما آمار سن و سال شون رو پایین و بالا
می‌کنند، چرا؟
چون خودم نبینم، باور نمی‌کم، مایک پسرخاله‌ای
داشتم اولی دهه، گاهی یک‌زدن هنوز اختراع نشده
بود: این اسمش محمود بود و همایشی من. چون شاق
جهیزه فرن بود، رفت و پوششی شناسنامه اشاره
برداشت، سنشور رو دستکاری کرد، زیادش کرد. در
۱۳۸۱ اسالگی در سرتان شهید شد. رفت، در عملیات
طريق القبس، اخیرین باری هم که دیدمش بکار لطیفه
برام تعریف کرد و خودش هم کل خنده‌کارش می‌شد
تعریف کرد... منظور این که اون موقع اکه جمل سند
هم می‌کردند... ایشان و نفری و رفایشی می‌دانند، این
دلیل بود... باد آن روزگاران باد باشد.

اون چواین طبیعت که به بعض های خیلی ستم
کرده
الیه بیشتر قانون چنگل است اگر حقوق دان باید
اما یکیش اینه که کفتند: برو قوی شو اگر راحت جهان
طبی که در نظام طبیعت، ضعیف بمال است. خب
چرا در طول تاریخ (الی یومنا هذا) پاید اینجوری بوده
باشد؟... منگردانی شهروند است؟
اکه خیرین و تازه‌ترین حواله‌ای که کردین؟

دیدم با این که یک کارمند و روزنامه‌نگار و نویسنده و
شاعر و طنزپرداز و مجری ای پاره وقت بیش نیستم،
اما مشمول دریافت سهام عدالت و یارانه و سید کالا
نمی‌شوم. فی المجلس حواله کردم به خدا... گفتم
خودت بگیر... باز من که خوبی، خواجه شیراز می‌که که
قومی دگر حواله به تقدير می‌کنند (این‌دیگه
کی اند؟)... از تدبیر و امید رسیدند به
تقدیر و امید.

در این عدد ۱ به سامانه پیامکی ۳۰۰۱۱۲۴۰ منتظر تماس تلفنی همکاران ما باشید.

ضمناً لینک نظرسنجی در سایت روزنامه به نشانی www.jamejamdaily.ir نیز در دسترس است.